

Tilburg University

Werkloosheidswet (art.79-129d)

Lanting, B.B.B.

Published in:
Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht

Publication date:
2012

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):
Lanting, B. B. B. (2012). Werkloosheidswet (art.79-129d). In G. J. J. Heerma van Voss, & F. J. L. Pennings (Eds.), *Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht* (pp. 79-231). Kluwer.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Verhaal overheidswerkgever bij: Werkloosheidswet, Artikel 79 [Verhaal op overheidswerkgever]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 79 WW	Tijdvak van:	01-07-2009 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 79

Verhaal overheidswerkgever

1. Algemeen

Dit artikel regelt het verhaal van door het UWV aan overheidswerknemers betaalde WW-uitkeringen op de overheidswerkgever. Door dit verhaal is iedere individuele overheidswerkgever eigenrisicodragers voor het risico van werkloosheid. Er zij op gewezen dat het begrip overheidswerknemer ruimer is dan het begrip ambtenaar in de zin van de Ambtenarenwet. In beginsel is iedere bezoldigde ambtenaar in de zin van de AW overheidswerknemer als bedoeld in art. 1 onder j WW, mits jonger dan 65 jaar. Ambtenaren van 65 jaar of ouder zijn niet langer verzekerd voor de WW, zodat verhaal van WW-uitkeringen niet aan de orde is. Naast ambtenaren in burgerlijke overheidsdienst zijn ook beroepsmilitairen jonger dan 65 jaar overheidswerknemer in de zin van art. 1 onder j WW. Ook werknemers in dienst van een privaatrechtelijk lichaam kunnen overheidswerknemer in de zin van art. 1 onder j WW zijn. Het gaat dan bijvoorbeeld om personeel in dienst van het bijzonder onderwijs of van zogenoemde B3-instellingen. Ook op de werkgevers van laatstgenoemde categorieën overheidswerknemers vindt verhaal van WW-uitkeringen plaats. De materie die thans is geregeld in art. 79 WW was vanaf 2001 tot 2006 geregeld in art. 97b WW. Door de Invoeringwet Wet financiering sociale verzekeringen (Wet van 16 december 2004, *Stb.* 2004/37) is de inhoud van art. 97b WW sinds 1 januari 2006 geregeld in art. 79, 80 en 81 WW.

2. Te verhalen uitkeringen (lid 1)

Het verhaal van uitkeringen op overheidswerkgevers heeft alleen betrekking op WW-uitkeringen die krachtens hoofdstuk II WW zijn verstrekt en ziet dus niet op uitkeringen die krachtens hoofdstuk III WW (vrijwillige verzekering) of hoofdstuk IV WW (in betalingsonmacht verkerende werkgevers) zijn verleend. Volgens de aanhef van het eerste lid van dit artikel gaat bij verhaal om 'de overheidswerkgever tot wie de dienstbetrekking bestond'. De tekst van dit eerste lid spoort niet helemaal met de bedoeling van de wetgever. Het is immers ook mogelijk dat de dienstbetrekking met een overheidswerknemer nog bestaat, terwijl vanwege gedeeltelijke werkloosheid verhaal van de WW-uitkering op de overheidswerkgever plaats heeft.

Duur dienstverband irrelevant

De zinsnede 'dienstbetrekking uit hoofde waarvan de overheidswerknemer uitkering ontvangt' moet worden begrepen als 'de dienstbetrekking waaruit de overheidswerknemer werkloos is geworden'. De stelling dat slechts verhaal mogelijk is op de overheidswerkgever, wanneer de overheidswerknemer in het dienstverband met de betrokken overheidswerkgever heeft voldaan aan de referte-eis van art. 17 WW is onjuist. De CRvB (Zie CRvB 6 oktober 2010, *USZ* 2010/344) is namelijk van oordeel dat het onderhavige artikel geen verwijzing naar art. 17 WW en de daarin genoemde wekenis bevat. Verhaal van een WW-uitkering is dus ook aan de orde, wanneer een overheidswerknemer slechts zeer kort bij een overheidswerkgever heeft gewerkt en vanuit dat dienstverband werkloos wordt.

Uitzonderingen

Het eerste lid bevat een drietal specifiek genoemde onderdelen die niet worden verhaald op de overheidswerkgever. In de eerste plaats betreft dit de premie over een uitkering als bedoeld in art. 24, tweede lid, van de Wet financiering sociale verzekeringen. In het tweede lid van laatstgenoemd artikel is namelijk geregeld dat afdeling 2 van hoofdstuk 3, Wet financiering sociale verzekeringen, regelt de financiering van de werknemersverzekeringen, wel van toepassing is op degene die uit hoofde van zijn dienstbetrekking een uitkering krachtens een van de werknemersverzekeringen ontvangt. Met andere woorden de hier bedoelde premie is dus reeds gestort in de daarvoor in aanmerking komende fondsen en hoeft dus niet op de overheidswerkgever te worden verhaald.

3. Uitzonderde categorieën (lid 2)

Het tweede lid van dit artikel bevat een drietal situaties waarin een WW-uitkering aan een persoon niet wordt verhaald op de overheidswerkgever.

Zelfstandigheidsverklaring

In de eerste uitzondering onder a wordt verwezen naar de zelfstandigheidsverklaring ex art. 4a van de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen. Aangezien de toegang tot laatstgenoemde wet reeds per 1 augustus 2004 is afgesloten voor nieuwe gevallen en inmiddels art. 6 lid 1 onder e WW gelezen in samenhang met art. 6a van de Wet op de loonbelasting 1964 regelt dat werknemers met een VAR-wuo of een VAR-dga (zie elders in deze uitgave het commentaar bij art. 6 lid 1 onder e WW) niet verzekerd zijn voor de WW, is de verwijzing onder a achterhaald.

Onduidelijkheid dienstbetrekking

De tweede uitzondering onder letter b dient ervoor te zorgen dat een WW-uitkering aan een persoon niet op de overheidswerkgever wordt verhaald, wanneer het deze werkgever niet redelijkerwijs duidelijk kon zijn dat deze persoon tot hem in een privaatrechtelijke of publiekrechtelijke dienstbetrekking stond. Het lijkt vrij onwaarschijnlijk dat deze situatie zich zal voordoen. Met een publiekrechtelijke dienstbetrekking wordt

gedoeld op een aanstelling als ambtenaar. Deze aanstelling is een besluit in de zin van art. 1:3 Awb en zal per definitie op schrift zijn gesteld door de overheidswerkgever zodat deze niet kan twijfelen over de aanwezigheid van een publiekrechtelijke dienstbetrekking. Voor het aannemen van een aanstelling zonder een daartoe strekkend schriftelijk besluit moet volgens vaste jurisprudentie 'duidelijk blijken van een aan de zijde van het betrokken bestuursorgaan levende bedoeling om een dergelijke verhouding tot stand te brengen dan wel van feiten en omstandigheden op grond waarvan de betrokken werknemer heeft mogen begrijpen dat een aanstelling tot ambtenaar feitelijk heeft plaatsgevonden', aldus Rb. 's-Hertogenbosch 10 januari 2005, TAR 2005/43 en CRvB 30 maart 2000, TAR 2000/65. In een dergelijke — vrij zeldzame — situatie waarin een schriftelijke document ontbreekt, maar de rechter niettemin aanneemt dat sprake is van een publiekrechtelijke dienstbetrekking zal de overheidswerkgever moeilijk kunnen volhouden dat hem dit niet redelijkerwijs duidelijk was. Voor het aannemen van een privaatrechtelijke dienstbetrekking ex art. 7:610 BW is schriftelijkheid geen vereiste. De situatie zou zich dus kunnen voordoen dat een persoon werkzaamheden voor een overheidswerkgever verricht, terwijl het laatstgenoemde redelijkerwijs niet duidelijk is dat sprake is van een privaatrechtelijke dienstbetrekking. Toch zal ook deze situatie zich niet snel voordoen. In de meeste gevallen waarin een overheidswerkgever een arbeidsovereenkomst sluit met een persoon wordt deze op schrift gesteld. De van toepassing zijnde rechtspositieregeling of cao verlangt in de regel een schriftelijk document. Indien een overheidswerkgever een persoon een bepaalde opdracht gunt in een situatie waarbij twijfel zou kunnen ontstaan over de vraag of mogelijk sprake is van een privaatrechtelijke dienstbetrekking, zal de overheidswerkgever van deze persoon verlangen dat deze een VAR-wuo of een VAR-dga overlegt. In dat geval is betrokkene niet verzekerd voor de WW en zal verhaal van een WW-uitkering niet aan de orde zijn.

Eerste dertien weken van ziekte

Bij de openstelling van de WW in de overheidssector gold nog dat een WW-gerechtigde overheidswerknemer die ziek werd meteen recht verkreeg op ziekgeld ex de ZW, waarbij de WW-uitkering (tijdelijk) werd beëindigd, zodat deze niet op de overheidswerkgever kon worden verhaald. Sinds 1 mei 2007 geldt evenwel dat de WW-uitkering gedurende de eerste dertien weken van ziekte wordt doorbetaald en dat pas vanaf de veertiende week recht bestaat op ziekgeld. De uitzondering onder c regelt dat de WW-uitkering van een overheidswerknemer die ziek wordt en die gedurende de eerste dertien weken ziekte doorloopt niet op de overheidswerkgever wordt verhaald. Hierdoor is de overheidswerkgever niet duurder uit dan voor 1 mei 2007.

4. Teruggevorderde WW-uitkeringen (leden 3 en 4)

Een WW-uitkering wordt door het UWV teruggevorderd als deze als gevolg van een besluit als bedoeld in art. 22a of 27 WW onverschuldigd is betaald, aldus art. 36 WW. Het derde lid van dit artikel regelt vervolgens dat een van een overheidswerknemer teruggevorderde WW-uitkering wordt verrekend met door het UWV nog op de overheidswerkgever te verhalen bedragen ex art. 79 WW. In het vierde lid wordt vervolgens verwezen naar het tweede lid van dit artikel. Deze verwijzing is onjuist, omdat naar het derde lid moet worden verwezen. De bedoeling van het vierde lid is evenwel duidelijk. Indien het UWV na terugvordering ex art. 36 WW en verrekening met nog te verhalen WW-uitkeringen nog een bedrag zou overhouden, wordt dit overschot aan de overheidswerkgever uitbetaald.

5. Rechtsopvolger overheidswerkgever

Voorstelbaar is dat een overheidswerkgever, waarbij de overheidswerknemer een dienstbetrekking had uit hoofde waarvan hem en WW-uitkering is toegekend, op zeker moment ophoudt te bestaan. Het vijfde lid van dit artikel bepaalt dat de WW-uitkering in dat geval wordt verhaald op de rechtsopvolger van de overheidswerkgever. Ofschoon overheidswerkgevers doorgaans minder snel worden opgevolgd door een andere (overheids)werkgever dan in het particuliere bedrijfsleven, is dit niet uitgesloten. Gedacht kan worden aan voorbeelden als de fusie van scholen, de herindeling van gemeentes, de samenvoeging van waterschappen etc. In het vijfde lid is uitdrukkelijk bepaald dat geen verhaal van WW-uitkeringen plaats heeft op de rechtsopvolger na faillissement. Bij de openstelling van de WW voor overheidswerknemers en de vormgeving van het eigenrisicodragerschap voor overheidswerkgevers is de wetgever uitgegaan van het principe dat overheidswerkgevers niet failliet kunnen gaan (*Kamerstukken II*, 1999/2000, 27 093, nr. 5, p. 5.). Dit geldt echter niet voor privaatrechtelijke rechtspersonen, die door de Minister van Binnenlandse Zaken zijn aangewezen als deelnemers in het pensioenfonds van de Stichting pensioenfonds ABP. Hoewel de kans klein wordt geacht dat deze categorie overheidswerkgevers — die onder het regime van de in 1996 ingetrokken Algemene burgerlijke pensioenwet wel werd aangeduid als B3-werkgevers of B3-instellingen — failliet gaat is dit niet onmogelijk. Indien een dergelijke overheidswerkgever failliet zou gaan, kunnen de betreffende overheidswerknemers eerst een beroep doen op de in hoofdstuk IV WW geregelde uitkering die gelet op het eerste lid onder a van dit artikel per definitie niet valt onder het verhaal. Wanneer deze overheidswerknemers vervolgens recht verkrijgen op een WW-uitkering ex hoofdstuk II WW kunnen deze niet worden verhaald en komen deze ten laste van het Uitvoeringsfonds voor de overheid. Dit volgt niet uit de tekst van art. 108 Wet financiering sociale verzekeringen, waarin is geregeld welke uitgaven ten laste van het Uitvoeringsfonds voor de overheid komen, maar kan worden afgeleid uit de toelichtende kamerstukken bij de Aanpassingswet OOW (*Kamerstukken II*, 1999/2000, 27 093, nr. 3, p. 7 en nr. 5, p. 7).

6. Nadere regels (lid 7)

Op grond van het elfde lid van art. 97b WW, de voorloper van art. 79 WW, zijn nadere regels met betrekking tot het verhaal van WW-uitkeringen op de overheidswerkgever tot stand gekomen in het Besluit verhaal overheidswerkgever (*Staatscourant* 26 november 2002, nr. 228, p. 10). Hoewel in artikel 1 van het thans geldende Besluit verhaal overheidswerkgever niet wordt verwezen naar art. 79, zevende lid, WW, maar nog altijd naar art. 97b, elfde lid, WW moet ervan worden uitgegaan dat deze regels niettemin dienen ter uitvoering van het onderhavige artikel.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Verjaring bij: Werkloosheidswet, Artikel 80 [Verjaring mogelijkheid verhaal]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 80 WW	Tijdvak van:	01-01-2006 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 80

Verjaring

Betekenis

Uit de toelichting bij artikel 79 WW is gebleken dat het verhaal van WW-uitkeringen op overheidswerkgevers tot 1 januari 2006 was geregeld in art. 97b WW. In lid 9 van laatstgenoemd artikel was geregeld dat de artikelen 13 en 16 van de Coördinatiewet Sociale Verzekeringen van overeenkomstige toepassing waren op de bepaling inzake verhaal van WW-uitkeringen op overheidswerkgevers. De intrekking van de Coördinatiewet Sociale Verzekeringen en de overheveling van hetgeen destijds was geregeld in art. 97b WW naar de art. 79, 80 en 81 WW heeft ertoe geleid dat art. 80 WW thans een tekst bevat die veel overeenkomsten vertoont met die van destijds art. 13 Coördinatiewet Sociale Verzekeringen. Laatstgenoemd artikel zag evenwel alleen op de verjaring met betrekking tot premies werknemersverzekeringen, terwijl art. 80 WW regelt de verjaring van uitkeringen, premies of vergoedingen ex art. 79 WW.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Reikwijdte verhaal bij: Werkloosheidswet, Artikel 81 [Bevoorrechte vordering]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 81 WW	Tijdvak van:	30-06-2006	tot:	-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012		

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 81

Reikwijdte verhaal

Betekenis

Evenals art. 80 WW is art. 81 ingevoerd per 1 januari 2006 bij de Invoeringwet Wet financiering sociale verzekeringen (Wet van 16 december 2004, *Stb.* 2004/37). De tekst van art. 81 WW zoals deze luidt sinds 1 januari 2006 is grotendeels ontleend aan het toenmalige art. 16 Coördinatiewet Sociale Verzekeringen.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Werkgever geen belanghebbende bij: Werkloosheidswet, Artikel 126 [De werkgever is geen belanghebbende]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 126 WW	Tijdvak van:	01-10-2006 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgeving: Werkloosheidswet artikel 126

Werkgever geen belanghebbende

Achtergrond

De inhoud van dit artikel was aanvankelijk geregeld in art. 126c WW en is ingevoerd per 1 januari 2006 bij de Invoeringswet Wet financiering sociale verzekeringen (Wet van 16 december 2004, Stb. 2005, 37). Met ingang van 1 oktober 2006 werd de inhoud van art. 126c opgenomen in art. 126 WW en is het oorspronkelijke art. 126 WW vervallen.

Ratio

Sinds de inwerkingtreding van de Wfsv per 1 januari 2006 dient een werkgever die zekerheid wil verkrijgen over het verzekerd zijn van een of meer van zijn werknemers voor de werknemersverzekeringen zich te wenden tot de Belastingdienst. Op verzoek van de werkgever geeft de inspecteur dan binnen dertien weken na de aanvraag van de werkgever een beschikking inzake de verzekeringsplicht af. Tegen deze beschikking kan de werkgever in bezwaar en beroep komen. Als de werknemer en niet de werkgever wil weten of hij werkzaam is in een verzekeringsplichtige dienstbetrekking, dient hij zich niet tot de Belastingdienst maar het UWV te wenden. Het UWV dient dan ingevolge art. 127a WW binnen dertien weken een beschikking over het al dan niet verzekerd te zijn af te geven aan de werknemer. Het onderhavige artikel regelt dat de werkgever met betrekking tot deze beschikking van het UWV over het verzekerd zijn van de werknemer geen belanghebbende is. Het maakt daarbij niet uit of de beslissing van het UWV inzake het verzekerd zijn een zelfstandige beschikking is dan wel een onderdeel vormt van een beschikking op een aanvraag om een uitkering. Voor de werkgever staat immers de zojuist genoemde fiscale weg open om de verzekeringsplicht van een of meer van zijn werknemers aan de orde te stellen.

Eenduidige uitleg

Om ervoor te zorgen dat het UWV en de Belastingdienst een eenduidige uitleg geven aan het begrip werknemer in de zin van art. 3 WW dat van belang is voor de vaststelling van de verzekeringsplicht is beroep in cassatie mogelijk tegen uitspraken van de Centrale Raad van Beroep over de uitleg van het begrip werknemer, zie art. 129d WW.

Brief over verzekeringsplicht

Een brief van het uitvoeringsorgaan, inhoudende het niet verzekerd zijn voor de Nederlandse volksverzekeringen en het niet verplicht zijn verzekeringspremies te betalen, werd aangemerkt als een besluit in de zin art. 1:3, lid 1, Awb in CRvB 15 juli 2004, USZ 2004/280. De Raad was van oordeel dat door middel van deze brief een rechtsvaststelling plaatsvond met betrekking tot eventueel toekomstige aanspraken van betrokkene en dat derhalve sprake was van een publiekrechtelijke rechtshandeling. Degene aan wie de brief was gericht, had een wezenlijk en rechtstreeks belang bij het - (zo nodig) via een oordeel van de bestuursrechter - verkrijgen van duidelijkheid omtrent zijn rechtspositie en werd daarom aangemerkt als belanghebbende.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Redelijke beslistermijn bij: Werkloosheidswet, Artikel 127 [Algemene beslistermijn]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 127 WW	Tijdvak van:	01-01-2011 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 127

Redelijke beslistermijn

1. Algemeen (lid 1)

Dit artikel is ingevoerd bij de Wet beslistermijnen sociale verzekeringen (Wet van 21 december 2000, *Stb.* 2000, 627) en in werking getreden per 1 januari 2001. Daarbij was het streven van de wetgever erop gericht te komen tot zo kort mogelijke, maar tegelijkertijd wel haalbare termijnen waarbinnen het UWV dient te beslissen. (*Kamerstukken II* 1999/2000, 27 248, nr. 3, p. 1.) Tot 1 januari 2001 waren de beslistermijnen geregeld in een afzonderlijk Besluit beslistermijnen sociale verzekeringswetten.

Hoofregel

Als hoofdregel geldt voor beschikkingen ingevolge de meeste sociale verzekeringswetten een termijn van acht weken. Dit is gelijk aan de maximale (redelijke) termijn uit de Awb.

Uitzonderingen

In verschillende situaties geldt een langere, maar soms ook een kortere termijn dan die van acht weken. Zie tevens art. 127a WW.

2. Verstreken redelijke termijn (lid 2)

Dit lid regelt wanneer de redelijke termijn in ieder geval is verstreken. Hiervoor geldt een termijn van acht weken na ontvangst van de aanvraag om een beschikking. Uit dit lid volgt dat deze termijn van acht weken ook geldt wanneer de aanvrager bericht heeft gehad over verlenging van de beslistermijn op grond van het derde of vierde lid van dit artikel.

Dwangsom

Sinds 1 oktober 2009 geldt de Wet dwangsom en beroep bij niet tijdig beslissen (Wet van 18 juni 2009, *Stb.* 2009, 384). Deze wet heeft geleid tot bepalingen in de Awb inzake een dwangsom bij niet tijdig beslissen (art. 4:17 tot en met 4:20 Awb). Wordt een beschikking op aanvraag niet tijdig gegeven, dan verbeurt het bestuursorgaan een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is. Hierbij geldt wel een maximum van 42 dagen. De dwangsom bedraagt maximaal € 1260.

Ingebrekestelling

De aanvrager dient het bestuursorgaan dat zich niet houdt aan de beslistermijn schriftelijk in gebreke te stellen. De dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de beslistermijn is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een ingebrekestelling heeft ontvangen, is de eerste dag waarover de dwangsom is verschuldigd.

Rechtstreeks beroep

Het is niet uitgesloten dat het UWV twee weken na een schriftelijke ingebrekestelling nog steeds niet heeft beslist op de aanvraag om een uitkering. In dat geval kan de aanvrager ook rechtstreeks beroep instellen, omdat ingevolge art. 6:2 onder b Awb het niet tijdig beslissen op een aanvraag met een besluit gelijk wordt gesteld.

3. Verlenging redelijke termijn (lid 3)

Dit lid biedt de mogelijkheid in gevallen waarin een termijn van acht weken als beslistermijn geldt om deze te verlengen. Het moet dan wel gaan om verlenging met een redelijke termijn conform art. 4:14 Awb. Voorwaarde is tevens dat de aanvrager schriftelijk wordt geïnformeerd over de verlenging van de beslistermijn. De kennisgeving inzake verlenging dient binnen acht weken na de aanvraag te worden verstuurd en te vermelden binnen welke termijn zal worden beslist.

4. Informatie uit het buitenland

Dit artikel kende tot 1 januari 2011 een vierde lid dat is vervallen per 1 januari 2011 bij de Wet van 13 december 2010, *Stb.* 2010, 840 (Reparatiewet SZW 2011). Aan het oorspronkelijke vierde lid van dit artikel bestond geen behoefte meer, omdat art. 4:15 Algemene wet bestuursrecht sinds 1 oktober 2009 een regeling kent over de opschorting van de termijn voor het geven van een beschikking indien noodzakelijke informatie aan een buitenlandse instantie is gevraagd.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Vaste termijnen beschikkingen bij: Werkloosheidswet, Artikel 127a [Beslistermijn verzekeringsplicht]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 127a WW	Tijdvak van:	01-01-2011 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 127a

Vaste termijnen beschikkingen

1. Beslistermijn verzekeringsplicht (lid 1)

Als een persoon wil weten of hij in zijn arbeidsverhouding werknemer en dus verzekerde is en daartoe een aanvraag indient, geldt voor het UWV een beslistermijn van dertien weken in plaats van de hoofdregel van acht weken. In de regel zal een dergelijke aanvraag worden ingediend, wanneer niet op voorhand duidelijk is dat sprake is van een privaatrechtelijke of publiekrechtelijke dienstbetrekking. Omdat was gebleken dat de termijn van acht weken in de praktijk niet haalbaar was bij de beoordeling van de verzekeringsplicht in gevallen waar de grens tussen zelfstandig ondernemerschap en het werkzaam zijn als werknemer in ondergeschiktheid niet helder was, is gekozen voor een termijn van dertien weken.

2. Beslistermijn voorschot (lid 2)

Voor veel verzekerden is hun salaris vaak de enige en belangrijkste inkomensbron. Wanneer dit vanwege werkloosheid wegvalt, is het van belang dat betrokkene zo snel mogelijk in ieder geval een beslissing krijgt omtrent een voorschot op grond van deze wet. Om die reden bepaalt dit lid dat het UWV binnen vier weken na de aanvraag daartoe moet beslissen over de verstrekking van een voorschot.

3. Beslistermijn bij uitkering ex hoofdstuk IV WW (lid 3)

In de praktijk was gebleken dat het nemen van beschikkingen op grond van hoofdstuk IV WW, de zogenoemde overnemingsregeling, nogal wat tijd kost. Dit, omdat vaak sprake is van complexe situaties, waarin het UWV intensief dient te overleggen met (ex-)werkgevers, curatoren en bewindvoerders. Vanwege tal van omstandigheden zoals geen of slechte boekhoudingen, vertrek met de noorderzon van werkgevers, een eventuele doorstart na een faillissement etc. is een termijn van zes maanden een meer realistische beslistermijn. Om die reden is gekozen voor een beslistermijn van zes maanden bij beschikkingen op grond van hoofdstuk IV WW.

4. Toepasselijke termijn niet haalbaar (lid 4)

Ofschoon de termijnen voor de beschikkingen genoemd in de eerste drie leden van dit artikel zo goed mogelijk zijn afgestemd op hetgeen in de praktijk haalbaar is gebleken, kan zich niettemin een situatie voordoen waarin de termijn niet wordt gehaald. In dat geval geldt een vergelijkbare bepaling als is besproken bij art. 127 WW. De aanvrager dient schriftelijk op de hoogte te worden gesteld van het niet halen van de termijn. Tevens dient hij geïnformeerd te worden binnen welke termijn op zijn aanvraag wordt beslist. Deze termijn dient zo kort mogelijk te zijn.

5. Informatie uit het buitenland

Het vijfde lid van dit artikel regelde dezelfde materie als het vierde lid van artikel 127 WW en is evenals laatstgenoemd lid vervallen per 1 januari 2011 ingevolge de Wet van 13 december 2010, *Stb.* 2010, 840 (Reparatiewet SDZW 2011). Art. 4:15 Algemene wet bestuursrecht regelt sinds 1 oktober 2009 de opschorting van de termijn voor het geven van een beschikking indien noodzakelijke informatie aan een buitenlandse instantie is gevraagd.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Afzien horen belanghebbende bij: Werkloosheidswet, Artikel 128 [Afzien horen in bezwaarschriftprocedure]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 128 WW	Tijdvak van:	30-06-2006 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 128

Afzien horen belanghebbende

Afzien van hoorplicht

In het bestuursrecht vervult de hoorplicht een belangrijke functie in de bezwaarprocedure, omdat degene die bezwaar heeft gemaakt de mogelijkheid krijgt zijn bezwaar mondeling toe te lichten. Art. 7:3 Awb bevat een aantal limitatief opgesomde situaties waarin van het horen van een belanghebbende kan worden afgezien. De invoering van de Wet financiering sociale verzekeringen heeft geleid tot de mogelijkheid af te wijken van de hoorplicht ten behoeve van het socialezekerheidsrecht. In vergelijking met de mogelijkheden tot afwijking die art. 7:3 Awb al bood is dit een extra mogelijkheid, die is ingevoerd vanuit het oogpunt van een doelmatige uitvoering van de socialeverzekeringswetten. Sinds 1 januari 2006 geldt namelijk dat het houden van een hoorzitting afhankelijk is gesteld van de reactie van degene die bezwaar maakt. Het UWV stelt daarvoor een redelijke termijn aan betrokkene om te laten weten of hij gehoord wil worden of niet.

Overeenkomstige bepalingen

Ziet tevens art. 72d ZW, art. 87a WAO en art. 113 Wet WIA.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Beslistermijn bezwaarschriftprocedure bij: Werkloosheidswet, Artikel 129 [Beslistermijn op bezwaarschrift]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 129 WW	Tijdvak van:	01-10-2009 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 129

Beslistermijn bezwaarschriftprocedure

Afwijking termijn Awb

Volgens de hoofdregel van art. 7:10 lid 1 Awb dient het bestuursorgaan in beginsel binnen zes weken te beslissen na ontvangst van een bij dat bestuursorgaan ingediend bezwaarschrift. Het onderhavige artikel verschaft het UWV een aanzienlijk ruimere termijn, namelijk van dertien weken, zodat er voldoende tijd is voor een degelijk onderzoek naar de feiten. Indien het bezwaarschrift niet helemaal correct is en aan belanghebbende een termijn is gegund om zijn tekortkomingen te herstellen, wordt de beslistermijn opgeschort.

Toepasselijkheid regels Awb

De afwijking van art. 7:10 lid 1 Awb betreft alleen de termijn; de overige leden van art. 7:10 Awb gelden onverkort. Dit betekent derhalve dat het UWV de beslissing op het bezwaarschrift op grond van art. 7:10, lid 3, Awb nog eenmaal voor ten hoogste vier weken kan uitstellen.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Nadere regels medische of arbeidskundige beoordeling bij: Werkloosheidswet, Artikel 129a [Nadere regels behandeling bezwaarschriften]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 129a WW	Tijdvak van:	01-01-2001 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgeving: Werkloosheidswet artikel 129a

Nadere regels medische of arbeidskundige beoordeling

Algemeen

Dit artikel biedt de mogelijkheid dat in een algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld die van belang zijn voor de behandeling van bezwaarschriften die betrekking hebben op besluiten, waarin een medische of arbeidskundige beoordeling een rol speelt. Een op dit artikel steunende algemene maatregel van bestuur is nog niet tot stand gekomen.

Overige nadere regels

In het Reglement behandeling bezwaarschriften UWV 2009 (Stcrt. 2009, 33) zijn bepaalde regels opgenomen met betrekking tot de wijze waarop de medische en arbeidsdeskundige beoordeling tijdens de bezwaarfase moet plaatsvinden. Daarnaast is van belang het Besluit registratie verzekeringsartsen en arbeidsdeskundigen (Stcrt. 1997, 86).

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Niet toegelaten grieven overheidswerkgever bij: Werkloosheidswet, Artikel 129b [Bezwaar en beroep bij verhaal]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 129b WW	Tijdvak van:	01-01-2006 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 129b

Niet toegelaten grieven overheidswerkgever

Beperking grieven

De aan overheidswerknemers verstrekte werkloosheidsuitkeringen worden ingevolge art. 79 WW verhaald op de (voormalig) overheidswerkgever. Art. 129b WW is ingevoerd in 2001 bij de openstelling van de WW voor overheidswerknemers en bepaalt dat de werkgever bij het besluit tot verhaal bepaalde grieven niet mag aanvoeren. In de eerste plaats mag de werkgever niet als grief aanvoeren dat het UWV ten onrechte een werkloosheidsuitkering aan zijn (voormalig) overheidswerknemer heeft toegekend. Tevens mag de werkgever niet als grief aanvoeren dat het bedrag van de werkloosheidsuitkering te hoog is vastgesteld. Dit type van grieven dient de werkgever in een eerder stadium aan te voeren namelijk bij de toekenning van een werkloosheidsuitkering aan een van zijn voormalig overheidswerknemers. Overwegingen van proceseconomie liggen ten grondslag aan deze bepaling.

Overheidswerkgever als derdebelanghebbende

In CRvB 3 maart 2004, *JB* 2004/188 m.nt. Van Eijs, oordeelde de Raad dat de overheidswerkgever derdebelanghebbende was toen de overheidswerkgever in bezwaar en beroep kwam tegen het WW-toekenningsbesluit. In casu voerde de overheidswerkgever aan dat het aantal uren waarover de werkloosheid was berekend te ruim was genomen. Gelet op het bepaalde in dit artikel kan de overheidswerkgever dergelijke grieven niet pas aanvoeren bij het verhaalsbesluit ex art. 79 WW. In CRvB 14 juni 2006, *AB* 2007/34 m.nt. Lanting werd de WW-uitkering aan een ambtenaar geweigerd, omdat deze (vooralsnog) volledig arbeidsongeschikt was in de zin van de WAO. De CRvB was niettemin van oordeel dat de overheidswerkgever in casu als derdebelanghebbende moest worden aangemerkt en overwoog: 'Mede gelet op het belang van een heldere en eenvoudig toe te passen invulling van het begrip belanghebbende als thans aan de orde zijnde, is de Raad van oordeel dat als een overheidswerkgever bezwaar maakt, dan wel beroep instelt tegen een besluit met betrekking tot de aanspraken van een van zijn werknemers op een uitkering ingevolge de WW, gelet op zijn hoedanigheid van overheidswerkgever, de aanwezigheid van een voldoende actueel, concreet en rechtstreeks belang bij dat besluit dient te worden verondersteld, zodat ook in dat geval de overheidswerkgever als belanghebbende in de zin van art. 1:2 Awb dient te worden aangemerkt.'

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Uitleg bij: Werkloosheidswet, Artikel 129c [Medische beoordeling]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 129c WW	Tijdvak van:	29-12-2005 tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 129c

Uitleg

Overeenkomstige toepassing medische besluitenregeling

Het is mogelijk dat een medische beoordeling ten grondslag ligt aan een bepaald besluit in het kader van de WW. Dit artikel bewerkstelligt dat in een dergelijk geval de in de art. 103 t/m 110 voorkomende zogenoemde medische besluitenregeling van overeenkomstige toepassing is. Het doel van deze medische besluitenregeling is tweeledig. De regeling dient ter bescherming van de privacy van de werknemer, maar heeft tevens als doel het recht op een eerlijk proces voor de werkgever te waarborgen.

Tekst & Commentaar Socialezekerheidsrecht, Uitleg bij: Werkloosheidswet, Artikel 129d [Beroep in cassatie]

[Klik hier om het document te openen in een browser venster](#)

Vindplaats:	T&C Socialezekerheidsrecht, commentaar op artikel 129d WW	Tijdvak van:	01-01-2006tot:-
Auteur:	Lanting	Bijgewerkt tot:	01-06-2012

Wetgang: Werkloosheidswet artikel 129d

Uitleg

1. Beroep in cassatie (lid 1)

De CRvB is de hoogste feitenrechter op het terrein van het socialezekerheidsrecht. Vóór 1 januari 2006 kon slechts cassatie worden ingesteld tegen uitspraken van de CRvB wanneer het ging om de uitleg van begrippen als echtgenoot, gezamenlijke huishouding en ingezetene.

Verruiming

De invoering van de Wet financiering sociale verzekeringen heeft geleid tot een verruiming van deze mogelijkheid. Vanaf 1 januari 2006 is daarom ook beroep in cassatie bij de Hoge Raad (HR) mogelijk tegen uitspraken van de CRvB, waarin het gaat om de volgende begrippen: woonplaats (art. 2); werknemer (art. 3-8); werkgever (art. 9-13) en loon (art. 14). Zodoende is de HR in staat de rechtseenheid te bewaken van begrippen waarover zowel de socialezekerheidsrechter als de fiscale rechter oordeelt.

Situatie tot 2006

Aangezien dit artikel pas per 1 januari 2006 is opgenomen, is beroep in cassatie niet mogelijk ter zake van schending of verkeerde toepassing van de art. 2 t/m 12 en art. 14, lid 1, en de daarop berustende bepalingen, voor zover deze bepalingen voor 2006 zijn toegepast (CRvB 23 januari 2009, *LJN* BH0624). Uit CRvB 15 mei 2009, *LJN* BI3759 volgt bovendien dat dit laatste ook geldt, wanneer de CRvB pas na 1 januari 2006 uitspraak heeft gedaan. Zie voor beroep in cassatie met betrekking tot art. 3 WW: HR 25 maart 2011, (Gouden Kooi-arrest), *LJN* BP3887; *RvdW* 2011/562, waarin de rechtsverhouding tussen Talpa Producties BV en een deelnemster aan het televisieprogramma De Gouden Kooi werd aangemerkt als een privaatrechtelijke dienstbetrekking in de zin van art. 3 WW.

Overeenkomstige bepalingen

Zie voor overeenkomstige bepalingen art. 75m ZW, art. 87f WAO en art. 116 Wet WIA.

2. Toepasselijke voorschriften (lid 2)

Dit lid bepaalt welke voorschriften van toepassing zijn op het beroep in cassatie bij de HR. Het betreft de bepalingen van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR), zie met name art. 28 e.v. van deze wet. Waar het in deze wet gaat om gerechtshof dient CRvB te worden gelezen. Op het cassatieberoep zijn tevens de bepalingen inzake de medische besluitenregeling van art. 103-110 Wet WIA van toepassing. Vergelijk het bepaalde in art. 129c WW.